గండం

మరో గండం గడిచి—పిండం బయటపడింది.

సుందరి పాలిపోయిన మొహంతో కళ్ళుమూసుకుని వెల్లికిలా పడుకుంది. ఇప్పు డామె మనస్సులో ఇందాక చెలరేగిన తుపాను జాడలేవీ లేవు. మొదటి కాన్పుకులేని ప్రాణభయం తన కీసారి ఎందుకు కలిగినట్టు ? తన బిడ్డ మొగ పిల్లవాడని తనకు ముందే తెలుసు—తనుపోతే ఏమవుతాడో అని ఎందుకంత ఖంగారు పడ్డది ? తన చెల్లెలు, కమల వాణ్ణి సవతి బిడ్డణ్ణి చూసినట్టు చూస్తుంది !...

అన్నట్టు, పాపం, కమలగతి ఏమయిందని కొంపతీసి దానిక్కూడా ఇవాళే—

అవతల తన పెద్దన్నగారి భాగంలో కమల పురుడు పోసుకోవటానికి సిద్ధంగాఉంది. తొలిచూలు తను మలుచూలని తనకన్న కమలనే అందరూ బాగా చూశారు. తన్నడిగితే తొలుచూలుకన్న మలుచూలే కష్టం. మొదటి సారి జరగబొయ్యేది తెలీదు.

ఎట్లాగయినా కమలమీదనే అందరికీ ప్రేమ జాస్తికావటానికి తనే అందగత్తె, తన మొగుడుకే ఎక్కువఆస్తిఉంది. కాని అందరికీ కమలమీదనే ఆపేక్ష. దాన్ని మొగుడుకూడా నెత్తినపెట్టుకొని ఊరేగుతాడు. తనను అందరూ తక్కువగా చూసి, మళ్ళీ తను పెడసరంగా ఉంటుందని తనమీద పడి ఏడుస్తారు.

తను నిజంగా మంచిదని ఎవరికీ తెలీదు—కమలకుతప్ప. కమల ఒక్కతే తన్ను బాగా చూస్తుంది. తనకన్న మంచిది అదొక్కతే !

ఈ కుంక అయినా తన పోలిక అయితే బాగుండును. పెద్దవాడు అంతా అచ్చుగుద్దినట్టు తన మామగారి పోలికే.

ఈ పదిరోజులూ ఎట్లా వెళతయ్యో ! తన్ను ముసలమ్మలు ఏం పీక్కు తింటారో నూతిలో చాదవేసే దెప్పటికో !

సుందరి ఆలోచనలు అంతకంతకూ అస్పష్టం కాసాగినై. ఆమెకు శాస్త్ర మగతగా ఉంది.

*   *   *   *

" దానిక్కూడా మగపిల్లవాడే !... ఒక్కగంట తేడాకూడాలేదే!... ఇదేంపాపఖర్మమో ! ఇట్లా జరగ్గూడదరా౹ ! ఒక్క ఇంట్లోనే ఒక్కరోజునే రెండుకానుపులా ? ఎవరో ఒకరికి గండం తప్పదు!"

ఈ మాటలన్నీ సుందరి చెవుల పడుతున్నై కాని మనస్సులో నాటుకోవటం లేదు. కొంత ప్రయత్నంమీద కళ్లు తెరిచి చుట్టూ చూసింది.

అమ్మమ్మ చరచరా లోపలికొచ్చి సుందరికేసి చేతులూపుతూ, "ఆ కమలంకూడా ఇప్పుడే కనిపూచుంది. అహోరించండి!" అని వెళ్ళిపోబోయింది.

" మగబిడ్డేనా?" అన్నది సుందరి బలహీనంగా.

" ఆ!" అన్నది ముసలమ్మ, ఆడబిడ్డ అయినా ఇబ్బందిలేకపోయే దన్నట్టు.

" ఎవరో ఓరి గ్గండంతప్పదు ! ఎవరో ఓరి గ్గండం తప్పదు !"

అప్రయత్నంగా సుందరి తన బిడ్డణి పొదువుకున్నది. తన బిడ్డకే అపాయమూ రాదు ! రాకూడదు ! ... పాపం, కమల కీ విషయంలోనూ తన అదృష్టం లేదు. దాని బిడ్డ ఏమవుతాడో! ఒకవేళ వాడికేమన్నా అయితే తనకు చాలా కష్టంగా ఉంటుంది, — చాలా ? —ఆఁ, అయినా ఆ ముసలమ్మ కబుర్లు నిజమా ఏమిటి ?

ఇద్దరు బిడ్డలకూ ఆరురోజులు దాటిన తరువాత పెద్దవాళ్ల విచారం వెనుకపడింది. గండం గురించి మాట్లాడటం మానేశారు. అప్పచెల్లెళ్ళిద్దరూ నూతిలో చేద వెయ్యటం మహావైభవంగా జరిగింది.

అందరూ తనపిల్లవాడికంటె కమలబిడ్డే కనుముక్కు తీరుగలవాడౌతాడనుకోవటం సుందరి విన్నది. కాని అట్టే అసూయపడలేదు. అసూయ పడేటందు కవకాశం లేకపోయింది. కమలబిడ్డే బాగున్నాడని ఎవరో

అనగానే, "బతకనిబిడ్డ బారెడు" అనేసామెత సుందరికి చప్పున స్ఫురించి మనస్సు చివుక్కుమన్నది. తన కటువంటి ఆలోచన రావటం చాలా తప్పు!

కాని కమలబిడ్డే అందంగా ఉంటాడనే విషయం సుందరి రూఢిచేసుకున్నది. అందులో ఆ మాట అంటే తనకు అందులో అబద్ధం ఏమీ కనిపించలేదు.

అప్రియత్నంగా సుందరి తన బిడలో అనాకారితనం చూడటం ప్రారంభించింది.

"పీడిముక్కు చట్ట ముక్కల్లే ఉందేమే, కమలా? వాడు నవ్వితే మూతి చూడు, పక్కకెట్లా తోసుకు పోతుందో!"

కమల దొంగకోపంతో, "బాగానేఉంది లేవే, పసివెధవకట్లా వంకలు పెడతావేం? చిన్నపిల్లలంతా అట్లాగే ఉంటారు!" అన్నది.

కమల తనబిడ్డను ముద్దులాడినా, వెనకేసుకొచ్చినా సుందరి హృదయంలో ఏదో గుచ్చుకున్నట్లయేది. అది అసూయమాత్రం కాదు, కమల ఇద్దరుపిల్లల్లోనూ తేడాచూడనట్టు ప్రవర్తించేది. అది నటన ఎట్లా అవుతుంది? కమలవంటి అమాయకురాలు నటించగలదా? నటించటం తనకు చాతకాలేదు. కమల కొడుకుమీద తనకా పేక్ష లేదు. వాణ్ణిచూస్తే తనకు భయం — ఏమిటో అర్థంగాని భయం! వాణ్ని చేతులోకి తీసుకుంటే జారవిడుస్తానని భయం! వాడికి తను నీళ్ళుపోసేటప్పుడు దెబ్బగట్టిగానూ, తగలరానిచోటా తగులుతుందని భయం!... వా డేక్షణాన గుటుక్కుమంటాడో! (చిన్నపిల్లల కెంతకావాలి?) ఆక్షణాన వాడు తనచేతుల్లోమాత్రం ఉండకూడదు! వాడిప్రాణం దొడ్లోపోతే తను ఇంట్లోఉండాలి! ఇంట్లోపోతే దొడ్లోఉండాలి! ఇదే సుందరి కోరింది!

కమల చేతుల్లో తనబిడ్డ ప్రాణంపోతుందని సుందరి కేమాత్రము భయం లేదు. తన బిడ్డకు నీళ్ళుపోస్తూ ముంగాళ్ళమీద బోర్లా పడుకోబెట్టుకుని చేతుల్లో వేనీళ్ళు పోసికొని వాడితలమీద కమల ఎంతగట్టిగా బాదినా తనకు భయంవేసేదికాదు. కమల తన బిడ్డ దగ్గిర ఉన్నంతకాలమూ వాడికి యమ భయం లేదని సుందరికి గట్టిధైర్యం. అది సుందరిబిడ్డమీద ఈగ వాలనీదు. తన బిడ్డ ఏడిచినా నిర్లక్ష్యంగా ఉంటుంది గాని తన అక్క కొడుకు కాస్త కీచుమంటే ఆదావుడి పడుతుంది. వాడంటే దానికంతప్రాణం!

* * *

ఇద్దరు బిడ్డలకూ ఆరో నెల జరుగుతున్నది. దీపావళికి అక్కచెల్లెళ్ళిద్దరూ పుట్టింటికి వచ్చారు.

తెల్లవారితే నరక చతుర్దశి అనగా సుందరి బిడ్డకు పెద్దపెట్టున జ్వరం వచ్చింది. దానివెంట దగ్గూ పడిసమూను. బిడ్డ నిమిషనిమిషానికి ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతున్నాడు. సుందరికి గుండెల్లో రాయిపడింది. బిడ్డ బతకడని అధైర్యం పట్టుకుంది. మతిపోయింది.

కమలవచ్చి బిడ్డవగ్గిర కూర్చున్నది. వాళ్ళ చిన్నన్నగారు ఆ అపరాత్రి వేళ వెళ్ళి వైద్యుడి దగ్గిర నాలుగు పంచదారమాత్రలు తెచ్చాడు. కమల తన చేతిమీదిగా వాటిని తన చనుబాలలో రంగరించి బిడ్డనోట్లో పోసింది. తరవాత రెండుగంటలకల్లా బిడ్డ దగ్గటమూ, ఉక్కిరిబిక్కిరి కావటమూ తగ్గి నిదరపోయి నాడు. అంతసేపూ కమలబిడ్డ దగ్గిరే కూర్చుని వాడిమాదుకు తనచెయ్యి ఆనించి వాడికేసిచూస్తూ కూర్చున్నది.

"కమల నాబిడ్డను బతికించమని దేముణ్ణి వేడుకుంటున్నది." అనుకున్నది. సుందరి ఎందుకో?

మర్నాడుదయమే తలంట్లు. కమల అన్నగార్లిద్దరికీ తలంటింది. వాళ్ళ పిల్లలక్కూడా అంటబోతూ, "అక్కా పిల్లలిద్దరికీ కాస్త ఉగ్గు వెయ్యవే!" అన్నది.

కమలబిడ్డకు ఉగ్గువేసేటప్పుడు సుందరి చేతులువణికినై, కంగారుతో గిన్నెలోదంతా వాడినోట్లో పోసింది. పిల్లవాడు గుడ్లు తేలవేసి ఉక్కిరిబిక్కిరైనాడు.

"అయ్యో, అయ్యో! కమలా!" అన్నది సుందరి.

పక్కనే పిల్లలకు నలుగుపెడుతున్న కమల తిరిగైనా చూడకుండా, "ఏం, పర్వాలేదులే!" అన్నది. మళ్ళీ సుందరి హృదయములో ఏదో గుచ్చుకున్నట్టయింది.

*   *   *

నీళ్ళుపోసి సిల్కుచొక్కా—వాళ్ళనాన్న కొన్నది—తొడిగి ఉయ్యాల్లో పడుకోబెడితే కమలకొడుకు రాజా అల్లే, పండుకాయవల్లే ఉన్నాడు. చిన్న మేనమామ చేతికామెరా తెచ్చి బిడ్డలిద్దరికీ ఫొటోతీస్తే అందులో కమల కొడుకే దేదీప్యమానంగా ఉన్నాడు.

సుందరి అసూయపడలేదు—

బతకనిబిడ్డ బారెడు !

"నేనెంత పాపిష్ఠిదాన్ని ! నాకేం పుండు పుట్టింది!" అని సుందరి తన్ను తానుతిట్టుకున్నది. కాని ఆదిక్కుమాలిన సామెత మరపురాదు !

బహుళ విదియా ఆదివారంనాడు సాయంకాలం ఆరుగంటలవేళ కమల బిడ్డ వడగొట్టిపోయినాడు. ఆ గుంటూరు ఎండలు ! ఆ కిందటిరోజే బిడ్డకు వడదెబ్బ తగిలింది. మర్నాడు ఎండ వేళప్పుడు బిడ్డకు శైత్యోపచారాలు చేశారు. బిడ్డ వాటితోనే పోయినాడు.

ఈ వార్త చెవినిపడగానే సుందరిహృదయం మీదినుంచి మూత తీసేసి నట్టయింది. ఆమె హృదయంలోనించి పైకి పొంగివచ్చింది. ఆనందం కాదు దుఃఖం.

సుందరి కమల కొడుకుకోసం పెద్దపెట్టున ఏడువసాగింది. తనకొడుక్కు గండం తప్పిందన్న సంతోషం కలగలేదు. తనకొడుక్కే గండం, ఆమాట తనకు మొదటినుంచీ తెలుసు. ఆసంగతి తెలిసి తను మనస్ఫూర్తిగా వాడి ఆచ్చటా ముచ్చటా చూడలేకపోయింది. వాణ్ణి ఒక్కసారయినా దగ్గిరికి తీసికోలేదు. ముద్దాడలేదు. అంతఅందమైన బిడ్డనుచూసి అంతామురిస్తే తను చావే చూడ గలిగింది.

"నాకెంత అదృష్టం ఉంటేనేం? నేను పాపిష్టిదాన్ని, ఇక నాకళ్ళతో నిన్ను చూడనుట్రా, తండ్రీ ! నా బంగారునాయనా !" అని సుందరి ఘోష పెట్టి ఏడుస్తుంటే, ఆమెభర్త, "నీకేమన్నా మతిపోయిందా ఏమిటి ? పిల్లలు పోరూ?" అని కోపడ్డాడు.

* * *

అయితే సుందరి ఒక్క పొరపాటుమాత్రం పడ్డది. తను పాపిష్టిది కాదు అదృష్టవంతురాలూ కాదు. తనకన్న కమలే అదృష్టవంతురాలు.